

Een prins

‘Zijn we al bijna bij ons huis?’ vraagt Aron.

‘Nou, niet helemaal’, grijnst Timo. ‘Nog maar ... ehm, even kijken ... 445 kilometer. We zijn op de helft, zeg maar.’

Aron kijkt zijn vader via de binnenspiegel een beetje verbaasd aan.

Timo geeft hem een knipoog. ‘We stoppen zo meteen weer even, hoor. Mama heeft vast nog wel iets lekkers voor je. En dan mag je even een plasje doen.’

‘Kijk eens, je boft. Ik zie het bord van een parkeerplaats. Daar gaan we even stoppen’, wijst Marjon. ‘Nog maar een paar kilometer.’

Niet veel later stopt de BMW bij een tankstation. Gerben volgt met zijn Renault Megane het voorbeeld.

Als de tanks weer helemaal zijn gevuld en de brandstof is betaald, rijden ze achter elkaar naar de parkeerplaats voor personenauto’s. Daar stappen ze met stramme benen uit de auto. Even pauzeren ...

Hemelsbreed ruim 480 kilometer noordelijker stappen twee mannen aan boord van de Vlieland, die hen naar het gelijknamige eiland zal brengen. De ene lijkt niet zo geïnteresseerd in wat er om hem heen te zien is. De andere, een kleerkast van een vent, juist wel. De mannen praten af en toe zacht met elkaar in een onverstaanbare taal. Allebei hebben ze een grote rolkoffer bij zich. Sommige medepassagiers kijken de twee wat

onderzoekend aan. Anderen besteden geen aandacht aan hen.

Eenmaal op de boot zoeken de mannen een plekje bij een van de ramen. De klerkast haalt wat te drinken. Verder zijn de mannen vrij zwijgzaam en wachten ze geduldig af tot de boot zijn taak heeft verricht en in de haven op Vlieland aan de steiger ligt.

Als ze van boord gaan, staat er een taxi op de heren te wachten. Hij zal hen naar strandhotel Seeduyn brengen, een prachtig hotel aan de noordzijde van het eiland. Alles is goed geregeld voor dit tweetal.

In hotel Seeduyn kijkt de receptioniste voor de zoveelste keer op haar scherm. Ze scrolt langzaam naar beneden en checkt nog even.

‘Prins Hamdan Al Thani’, mompelt ze. ‘Verwacht circa 16.00 uur in het hotel. Voor twee personen geboekt, twee kamers.’

Ze ontvangt al jaren gasten in het hotel. Door de tijd heen zijn er allerlei soorten mensen te gast geweest, maar nu heeft ze toch wel een kriebeltje in haar buik. Een Qatarese prins is bepaald geen dagelijkse gast. Ze zal hen vast onmiddellijk herkennen. Lange gewaden ... zo’n doek op het hoofd natuurlijk.

De manager van het hotel komt op de receptie toelopen.

‘Ik verwacht rond een uur of vier een Qatarese prins, Anja’, zegt hij met een speciaal gezicht.

‘Klopt, staat in het systeem’, zegt de receptioniste en ze kijkt snel naar de klok. Tien minuten nog. ‘Dat zo’n prins naar zo’n eilandje als Vlieland komt’, verwondert ze zich hardop. ‘En hij heeft maar twee kamers geboekt. Je zou zeggen, zo’n hoogheid huurt een complete afdeling of het hele hotel.’

‘Hij komt incognito’, verduidelijkt de manager.

‘In - cog - ni - to ...’ herhaalt Anja langzaam.

‘Hij wil zonder herkend te worden zomervakantie vieren en heeft ons gevraagd dit te respecteren. Ik kan hem wel begrijpen. Geen probleem bij ons! Wij zijn een hotel met onbegrensde mogelijkheden’, grijnst de manager.

Hij maakt een vrolijke pirouette op de hakken van zijn schoenen en wil weer verder lopen.

‘Wacht even ... eh ... hoe spreek je zo’n prins aan?’ wil Anja weten.

De manager wrijft even over zijn kin en trekt zijn wenkbrauwen op. ‘Tja, hij wil niet als prins herkend worden, dus dan spreek je hem ook niet met ‘prins’ aan. Doe maar gewoon mister Al Thani, of zo.’

Hij steekt zijn duim op en loopt weer verder.

Anja kijkt haar baas nadenkend na. Mister Al Thani, dat is niet al te moeilijk. Ze buigt zich weer naar het scherm en checkt de overige gasten die vandaag nog verwacht worden.

De Vlieland is aangemeerd en stroomt leeg. De toeristen verlaten de veerboot via een loopbrug en zoeken hun weg op de kade. Daar wachten verschillende taxi’s.

Tussen alle mensen loopt een man in een strak pak zoekend heen en weer. Hij kijkt hier en daar, rekt zijn nek, fronst zijn wenkbrauwen. Dan pakt hij een telefoon uit zijn broekzak en toetst een nummer in.

‘... Ja, met Haringa. Ik zoek me een ... je weet wel. Maar geen Arabier te bekennen hier.’

‘... Ja, oké, uit Qatar, maar zie ik verschil?’

‘... Incognito? Hoe bedoel je?’

‘... Goed, twee personen, allebei man?’

‘... Mmm, ik doe m’n best.’

De man bergt zijn telefoon weer op en kijkt opnieuw nauwlettend rond. Dan blijft zijn blik hangen bij twee mannen die zoekend rondkijken. Hij loopt op hen af en vraagt beleefd: ‘Nederlands? English?’

‘English’, zegt een van de mannen.

‘Okay. You’re guests of the beach hotel?’

De man die hij heeft aangesproken, kijkt hem aan en zegt: ‘Yes, beach hotel!’

De man in het strakke pak geeft beide mannen een hand. ‘Come with me!’ zegt hij uitnodigend en hij wijst naar zijn taxi.

Anja kijkt op als de deuren van het hotel openschuiven. Ze ziet Haringa binnenkomen met twee personen. Dat moeten ze zijn! Er gaat een schokje door haar heen, maar ze laat het niet merken.

Haringa heeft net nog gebeld. Hij heeft ze dus gevonden. Nou, inderdaad goed vermomd. In die spijkerbroek en dat zomerjasje zul je zeker geen prins uit het Midden-Oosten verwachten. Hoewel, hun getinte huid, dat zwarte haar ... Wie van hen zou de prins zijn? Of zijn ze dat allebei?

Ze heeft niet langer de tijd om na te denken. De mannen staan al voor haar balie.

‘Good afternoon!’ groet ze vriendelijk. ‘Ehm, mister Hamdan Al Thani, I suppose?’

De tengerste van de twee mannen knikt.

'And ...' ze werpt snel een blik op haar scherm, 'mister Khalid Al-Kadi?'

De andere man knikt ook kort.

Wat een boom van een vent, denkt Anja. Daar wil ik geen ruzie mee krijgen.

'Welcome!' zegt Anja. 'Did you have a good journey?'

'Yes ... yes', reageert Al Thani. De ander staat schuin achter hem en zegt niets. Onaardige kerel, zeg. Snel tikt Anja iets op de computer in.

'You have booked two rooms. Room 13 and room 14. These are the keycards.'

Anja toont twee kunststof pasjes die ze al klaar had liggen.

'I will show you the rooms.'

Ze loopt achter de balie vandaan en gaat de mannen voor naar hun kamer. Een voor een opent ze de deuren en overhandigt de keycards aan de mannen.

'I wish you a pleasant stay and ... eh, dinner is at six o'clock. Okay?'

'Thanks, many thanks', zegt de prins. De andere man is al in zijn kamer verdwenen.

Vreemde snuiter, die grote kerel. Dat is natuurlijk een body-guard. Maar erg vriendelijk komt hij niet over.

Anja draait zich weer om en loopt terug naar de receptie.